



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. Jana Ferfeckého v právní věci

žalobce: Česká pošta, s.p., IČO 471 14 983,
sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1

proti
žalovanému: Český telekomunikační úřad
sídlem Sokolovská 58/219, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 9. 2020, čj. ČTÚ-31 799/2019-603

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se žalobou podanou dne 16. 11. 2020 domáhal zrušení rozhodnutí předsedkyně Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 17. 9. 2020, čj. ČTÚ-31 799/2019-603 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce, potvrzeny výroky I. a II. a změněn výrok III. (náklady řízení) rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro severomoravskou oblast (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 26. 6. 2019, čj. ČTÚ-17 245/2019-638/III. vyř. – ThA (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů (zákon o poštovních službách), ve znění účinném do 29. 8. 2019 (dále jen „**zákon o poštovních službách**“), kterého se měl dopustit tím, že v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona neplnil poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití, a to tak, že jako držitel poštovní licence dne 14. 9. 2018 v rozporu s § 21 odst. 1 vyhlášky č. 464/2012 Sb., o stanovení specifikace jednotlivých základních služeb a základních kvalitativních požadavků na jejich poskytování, ve znění vyhlášky č. 203/2016 Sb. (dále jen „**Vyhláška**“) u doporučené zásilky s podacím číslem RR593743506CZ (dále jen „**Zásilka**“) neposkytl službu odnáška zásilek, kterou si p. J.Š., trvalým pobytem XYZ, Olomouc (dále jen „**Zákazník**“), sjednal na provozovně žalobce 771 00 Olomouc 1, a předmětnou zásilku místo toho uložil na své provozovně 772 00 Olomouc 2, za což mu byla uložena podle § 37a odst. 4 písm. b) zákona o poštovních službách pokuta ve výši 10 000 Kč.
3. Žalobce současně navrhnul, aby soud zrušil rovněž Prvostupňové rozhodnutí.
4. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 9. 2020.

II. Rozhodnutí žalovaného (Napadené rozhodnutí)

5. Předsedkyně Rady žalovaného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh přestupkového řízení a jemu předcházející kontroly a shrnula závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí (str. 2 až 6). Následně v Napadeném rozhodnutí reprodukovala námitky uvedené žalobcem v rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí (str. 6 až 8) a právní rámec rozhodování předsedkyně žalovaného o rozkladu (str. 8 až 10).
6. Předsedkyně Rady žalovaného posléze na str. 11 až 16 Napadeného rozhodnutí vypořádala jednotlivé rozkladové námitky žalobce, přičemž je shledala nedůvodnými.
7. V první námitce žalobce uvedl, že jediným důkazním prostředkem, o který se Prvostupňové rozhodnutí v otázce viny opírá, je interní výpis doručování Zásilky, když Zásilku neměl správní orgán k dispozici. Předsedkyně Rady žalovaného konstatovala, že správní orgán prvního stupně během kontroly zjistil z interního systému žalobce, že Zásilka byla uložena na poště Olomouc 2, namísto pošty Olomouc 1, jak se mělo stát dle se Zákazníkem sjednané služby „odnáška“. Žalobce přitom nepopřel, že by k pochybení došlo, a zároveň dostatečně nevysvětlil, proč byla Zásilka uložena na jiné než sjednané poště (provozovně). Dále uvedla, že žalobce by se dle § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „**přestupkový zákon**“) mohl vyvinut, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Připomněla, že odpovědnost žalobce je objektivní (bez ohledu na zavinění), tudíž nese odpovědnost za takto zjištěný protiprávní stav, neboť uvedený liberační důvod v řízení neprokázal. Samotnou Zásilku sice neměly správní orgány k dispozici, z interního výpisu žalobce však vyplynulo, že zásilka byla vrácena zpět odesílateli (Katastrální pracoviště Olomouc), a Zákazníkovi tak nebyla vůbec doručena. Předsedkyně Rady žalovaného se ztotožnila se správním orgánem prvního stupně, který dospěl k závěru, že Zásilka nebyla doručována obálkou se zeleným pruhem, na jejíž doručování se vztahuje výjimka ze služby „odnáška“ dle § 25 odst. 1 Vyhlášky.

8. Žalobce dále namítal, že účelem kontroly není opatřovat podklady pro správní řízení, ale zjišťovat, zda kontrolovaná osoba dodržuje povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů. Předsedkyně Rady žalovaného s odkazem na judikatorní závěry Nejvyššího správního soudu uvedla, že není sice primárním účelem kontroly opatřování podkladů pro správní řízení, ale v situaci, kdy je během kontroly zjištěno porušení povinností, má žalovaný možnost udělit pokutu. Takto bylo podle ní postupováno i v případě žalobce, kdy byl dne 10. 1. 2019 sepsán Protokol o kontrole č. 1810-312-00/1K (dále též „**Protokol o kontrole**“) a na základě zjištěného porušení povinnosti bylo následně s žalobcem jakožto obviněným zahájeno přestupkové řízení.
9. Dále žalobce namítal, že i v rámci kontroly se uplatní zákaz sebeobviňování, a proto při kontrole nemůže správní orgán zjišťovat od kontrolované osoby skutečnosti, které by v přestupkovém řízení od obviněného zjišťovat nemohl. Podle žalobce tak vydáním interního výpisu žalobcem správnímu orgánu prvního stupně v rámci kontroly došlo k porušení zákazu sebeobviňování. Předsedkyně Rady žalovaného odkázala na pravomoci kontrolujícího dle § 8 písm. c) a f) a povinnosti kontrolované osoby dle § 10 odst. 2 a 3 zákona č. 255/2012, o kontrole (kontrolní řád), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „**kontrolní řád**“), z čehož podle jejího názoru vyplývá, že kontrolovaná osoba je povinna poskytnout kontrolujícímu údaje, dokumenty a věci vztahujících se k předmětu kontroly. I s odkazem na odbornou literaturu dospěla předsedkyně Rady žalovaného k závěru, že zásada zákazu sebeobviňování nebyla v případě žalobce porušena, neboť žalobce měl povinnost poskytnout správnímu orgánu prvního stupně během kontroly součinnost, jinak by byl účel kontroly znemožněn.
10. Další námitka poukazovala na to, že během správního řízení správní orgán neprovedl žádné dokazování a omezil se pouze na zjištění učiněná v rámci kontroly. K tomu předsedkyně Rady žalovaného odkázala na § 81 přestupkového zákona s tím, že skutečnosti zjištěné při kontrole mohou být jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Navíc uvedla, že žalobce žádné námitky proti Protokolu o kontrole nevznnesl a rovněž ani v přestupkovém řízení neučinil žádné důkazní návrhy.
11. Pokud jde o výrok o pokutě, žalobce v rozkladu namítal, že správní orgán prvního stupně mu přičetl k tíži jeho vyjádření a překroutil jeho skutečné znění, když žalobce v rámci kontroly uvedl, že „[p]rávděpodobně došlo k chybnému přečtení uvedeného údaje o poště“. Žalobce podle předsedkyně Rady žalovaného v přestupkovém řízení nevysvětlil, proč pochybil při doručování Zásilky. Uvedené vyjádření žalobce nebral žádný ze správních orgánů jako přitěžující okolnost, jak se podle předsedkyně Rady žalovaného mylně domnívá žalobce.
12. Předsedkyně Rady žalovaného neshledala důvod pro snížení pokuty ani s ohledem na žalobcem odkazovaná dřívější rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč. Uvedla, že Napadeným rozhodnutím potvrzovaná pokuta byla uložena „[p]ři samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, plně odráží rozsah škodlivého a nežádoucího jednání, kterého se obviněný (tj. žalobce, pozn. soudu) dopustil. Uložená sankce plně odpovídá míře zavinění a významu chráněného společenského zájmu a současně splňuje preventivní a výchovný charakter, jehož má být dosaženo.“. Doplnila, že žalobce uvedenou povinnost neporušil poprvé a závažnost jeho protiprávního jednání zvyšuje skutečnost, že žalobce vrátil Zásilku zpět odesilateli, aniž by sám zjistil své pochybení a zjednal nápravu. Zásilka, kterou představovala úřední písemnost, se tak Zákazníkovi dostala se zpožděním, když ji odesílatel byl nucen doručovat opětovně.

13. V závěrečné části Napadeného rozhodnutí (str. 16 a 17) odůvodnila předsedkyně Rady žalovaného formální změnu výroku III. týkající se paušální náhrady nákladů řízení.

III. Žaloba

14. Žalobce své žalobní námitky vtělil do tří žalobních bodů.
15. V **prvním žalobním bodě** žalobce uplatnil námitky poukazující na nedostatečné zjištění skutkového stavu a absenci dokazování dle správního řádu.
16. Podle žalobcova tvrzení spatřoval žalovaný naplnění skutkové podstaty přestupku v porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, neboť mělo dojít k neposkytnutí služby odnáška zásilek, kterou si sjednal Zákazník. Ve věci však podle žalobce neproběhlo ze strany žalovaného jakékoliv dokazování. Žalovaný totiž měl postavit svá rozhodnutí toliko na jediném podkladě z kontroly, jímž je interní výpis žalobce o doručování Zásilky, aniž by samotnou Zásilku měl k dispozici. Žalobce však žalovaného „[i] v rámci jiných správních řízení upozorňoval na skutečnost, že údaje uvedené v interním systému sledování mají pouze informativní charakter, a tedy spolehlivě ověřit údaje uvedené na zásilce, včetně dalších relevantních skutečností, lze pouze prostřednictvím samotné zásilky“.
17. Žalobce dále namítl, že jeho vyjádření v rámci kontroly (tj. jeho domněnku o tom, že „[p]rávděpodobně došlo k chybnému přečtení ručně uvedeného údaje o poště, z níž si adresát chce zásilky odnášet...“) nelze považovat za výsledek žalobce ve správním řízení. Žalovaný je přitom podle přesvědčení žalobce zneužil jako přiznání se ke spáchání přestupku.
18. Žalobce tak měl za to, že žalovaný jednak dostatečně nezjistil všechny rozhodné okolnosti, a tedy nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a dále porušil zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) tím, že během správního řízení neprovedl žádné dokazování a vycházel toliko z vlastních domněnek.
19. Námitkami soustředěnými pod **druhým žalobním bodem** žalobce brojil proti zneužití institutu kontroly žalovaným. Žalobce předeslal, že když správní orgán při kontrole zjistí skutečnosti, které mohou „[s]loužit jako podklady pro rozhodnutí ve správním řízení, není zbaven povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci, nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly“. Proto podle jeho názoru kontrolní závěry nemohou nahradit dokazování postupem podle správního řádu.
20. Účelem kontroly podle žalobce není opatřovat podklady pro správní řízení, ani prověřovat oznámení, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední. Primárním účelem kontroly má podle něj být zjištění, jak kontrolovaná osoba dodržuje povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů. Pokud potom žalovaný odkazuje bez dalšího na skutečnosti zjištěné během kontroly či na Protokol o kontrole bez jejich dokazování, pak podle žalobce zjevně nejednal v souladu s účelem kontroly a kontrolu, včetně vyjádření žalobce učiněného v jejím rámci, zneužil pro přestupkové řízení. Výše uvedené vyjádření žalobce, které ani nemohl neposkytnout, neboť by mu hrozila pokuta, vydával dle jeho názoru žalovaný za výsledek obviněného. Žalobce měl dále za to, že „[i] v rámci kontroly se uplatní zákaz sebeobviňování, byť v omezené míře, a tedy ačkoliv je dána povinnost s kontrolním orgánem spolupracovat, ten pak nemůže bez dalšího zjištění skutečností zneužít“. Podle žalobce tak od něj žalovaný při kontrole zjišťoval skutečnosti, které by v přestupkovém řízení od něj zjišťovat nemohl. Odkázal přitom na několik rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

21. Pod **třetím žalobním bodem** pak žalobce napadal vady v odůvodnění výše uložené pokuty. S odkazem na požadavky na takové odůvodnění plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu žalobce dovozoval, že žalovaný těmto požadavkům nedostál, a to opakovaně. Žalobce dále v uložení pokuty ve výši 10 000 Kč za pochybení s jednou zásilkou spatřoval zásadní odklon od běžné rozhodovací praxe žalovaného, a tím pádem porušení zásady legitimního očekávání. Považoval celkové hodnocení provedené žalovaným za vágní, nejasné a činící Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.
22. Další pochybení žalovaného pak žalobce spatřoval v tom, že žalovaný „[u] *hodnocení významu zákonem chráněného zájmu ... uvedl, že přestupkem byl porušen zájem veřejnosti na plnění poštovní povinnosti. Takové hodnocení je však zcela zbytečné, neboť porušení veřejného zájmu je nezbytnou součástí skutkové podstaty přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách.*“.
23. S poukazem na to, že žalovaný dospěl v Napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce jednal z nedbalosti, žalobce namítl, že toto nebylo ve správním řízení zjišťováno a jde o irelevantní domněnku žalovaného. Opětovně upozornil, že žalovaný překroutil shora citované žalobcovo vyjádření poskytnuté během kontroly, kdy žalobce podle svého tvrzení „[p]ouze přednesl názor, co se pravděpodobně mohlo stát“.
24. Podle žalobce nebylo dokázáno ani tvrzení žalovaného, že ke spáchání přestupku došlo pochybením pracovníků žalobce, jenž měl zajistit dostatečně účinné preventivní a kontrolní odborné mechanismy, aby mohl při výkonu své činnosti postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaný tak podle názoru žalobce jako okolnost zvyšující společenskou škodlivost přestupku hodnotí samotný fakt, že přestupek byl spáchán, resp. že žalobce neměl dostatečně účinné mechanismy jeho spáchání zabránit.
25. Podle názoru žalobce dále žalovaný nesprávně přihlížel k aspektu trvání protiprávního jednání (1 den), neboť tento aspekt by dával smysl toliko u trvajících přestupků.
26. Žalobce rovněž namítl, že jej žalovaný v odůvodnění výše trestu označil za profesionála, který je ve svém oboru povinen zajistit, že jím poskytované služby budou provozovány v souladu se stanovenými podmínkami, a jakožto držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. Takovým hodnocením došlo dle žalobce k porušení zákazu dvojího přičítání, neboť předmětného přestupku se může dopustit pouze držitel poštovní licence, a tedy jde o znak skutkové podstaty. Názory žalovaného, jestli je žalobce profesionálem ve svém oboru, mají podle žalobce opět být pouze subjektivními úvahami, které jsou v hodnocení výše pokuty nepřipadné.
27. Žalobce dále vyvodil z odůvodnění výše trestu, že žalovaný zjevně došel k nějakým přitěžujícím okolnostem, avšak nekonkretizoval, ke kterým a nakolik byly zásadní. Domníval se, že jde v podstatě o všechny okolnosti výše uvedené (zejména porušení zájmu veřejnosti, jeho údajné vysvětlení jeho protiprávního jednání a údajnou absenci kontrolních mechanismů), čímž by byl zákaz dvojího přičítání porušen hned několikrát.
28. Podle žalobce v odůvodnění chybí také individualizace trestu, zohlednění všech zákonem stanovených kritérií a úvaha, proč ze všech druhů sankcí zvolil žalovaný právě pokutu. Žalobce shrnul své přesvědčení, že je proto „[e]videntní, že uložená pokuta je nezákonná a Žalovaný není její výši schopen obhájit“.

29. Závěrem k tomuto žalobnímu bodu žalobce poukázal na to, že předsedkyně žalovaného se již několikrát kriticky vyjádřila k opakujícím se chybným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (konkrétně v rozhodnutích čj. ČTÚ-32 545/2019-603 ze dne 20. 10. 2020, čj. ČTÚ-21 047/2019-603 ze dne 16. 7. 2020 a čj. ČTÚ-35 585/2019-603/II. vyř. ze dne 3. 11. 2020, která jako důkaz žalobce přiložil). Podle žalobce je paradoxní, že v některých případech se předsedkyně žalovaného shoduje s argumentací žalobce, ale v projednávané věci tvrdila opak. Podle názoru žalobce poukazuje nejednotná praxe žalovaného „[n]a hlubší problém, který nejspíš tkví v nekoordinovanosti práce zaměstnanců Žalovaného a pouze prohlubuje nedůvěru Žalobce v tuto instituci, kterou Žalovaný představuje, neboť od ní nelze očekávat objektivní a spravedlivé rozhodování“.

IV. Vyjádření žalovaného

30. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 13. 1. 2021 předeslal, že Prvostupňové rozhodnutí i Napadené rozhodnutí jsou řádně a dostatečně odůvodněna s tím, že závěrům v nich obsaženým, na které odkázal, správní spis poskytuje dostatečnou oporu.
31. K námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaný nejprve konstatoval, že žalobce nebyl uznán vinným z porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách, jak tvrdil žalobce, nýbrž ze spáchání přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 33 odst. 1 písm. a) téhož zákona neplnil poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky.
32. Jelikož žalobce k prošetřovanému pochybení při doručování Zásilky v rámci kontroly uvedl, že pravděpodobně došlo k chybnému přečtení ručně uvedeného údaje o poště, dle názoru žalovaného tím nepopřel, že by k pochybení došlo, resp. dostatečně nevysvětlil, proč byla Zásilka uložena na jiné provozovně, než bylo sjednáno se Zákazníkem. Žalobce tak v řízení neprokázal liberační důvod, který by jej vyvinil z objektivní odpovědnosti, kterou za spáchání tohoto přestupku nese.
33. Žalovaný dále k námitkám vzneseným pod **druhým žalobním bodem** uvedl, že sice primárním účelem kontroly není opatřování podkladů pro správní řízení, ale v situaci, kdy je během kontroly zjištěno porušení povinností, „[m]á v takovém případě žalovaný povinnost (dle právní úpravy do 30. 6. 2017), resp. možnost udělit pokutu“.
34. Zásada zákazu sebeobviňování nebyla podle žalovaného porušena, neboť žalobce měl povinnost poskytnout během kontroly součinnost, jelikož v opačném případě by byl účel kontroly znemožněn.
35. Pokud jde o **třetí žalobní bod**, tj. námitky směřující k odůvodnění výše pokuty, žalovaný se nejprve vyjádřil k údajnému odklonu od své běžné sankční praxe. Zdůraznil, že pokuta ve výši 10 000 Kč je zcela přiměřená skutkovým okolnostem projednávané věci a majetkovým poměrům žalobce. V odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že nevidí důvod pro snížení pokuty ani s odkazem na své dříve vydané rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno uložení pokuty žalobci ve výši 5 000 Kč, neboť pokuta byla v projednávaném případě uložena při samé dolní hranici zákonem stanovené sazby (horní hranice 2 000 000 Kč), a plně odráží rozsah škodlivého a nežádoucího jednání, kterého se žalobce dopustil. Uložená sankce podle něj plně odpovídá míře zavinění a významu chráněného společenského zájmu a současně splňuje preventivní a výchovný charakter, jehož má být dosaženo.

36. Žalovaný dále nepovažoval závěr uvedený v Prvostupňovém rozhodnutí o tom, že „spácháním přestupku byl porušen zájem veřejnosti na plnění poštovní povinnosti způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky“, ani za přitěžující okolnost, a tím pádem ani za porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Podle žalovaného bylo zjevné, že žalobce nezajistil účinné preventivní a kontrolní odborné mechanismy, aby k pochybení jeho pracovníků nedošlo. Zopakoval, že žalobce nevyužil možnost se vyvinut ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o přestupcích, pokud by prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil.
37. Pokud jde o otázku zavinění, žalovaný uvedl, že ze správního spisu sice vyplývá, že se jednalo o pochybení žalobce z nedbalosti, avšak v daném případě je odpovědnost žalobce objektivní, tedy nastává bez ohledu na zavinění. Žalovaný proto neměl povinnost zjišťovat, o jaké zavinění se jednalo.
38. Jestliže správní orgán prvního stupně v Prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že k protiprávnímu jednání došlo dne 14. 9. 2018, nepředstavovalo to podle žalovaného okolnost, která by byla hodnocena v neprospěch žalobce.
39. Žalovaný nepovažoval ani skutečnost, že se správní orgán prvního stupně vyjádřil v návaznosti na § 37 písm. g) přestupkového zákona k povaze činnosti žalobce jakožto profesionála v daném oboru, za přitěžující okolnost, a proto ani v tomto případě nedošlo dle jeho názoru k porušení zásady zákazu dvojího přičítání.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

40. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s větou druhou téhož ustanovení presumován). Soud nepovažoval z důvodů, jež jsou podrobněji rozvedeny v bodu 81 tohoto rozsudku, za nezbytné ani provádět dokazování dřívějšími rozhodnutími žalovaného, která předložil žalobce a jež jsou žalovanému nepochybně jako výstupy jeho správní praxe známa.
41. V projednávané věci žalovaný kladl žalobci za vinu, že neposkytl Zákazníkovi službu odnáška zásilek, tak jak s ním byla sjednána, když v případě Zásilky uložil tuto dne 14. 9. 2018 na své provozovně Olomouc 2 (odkud byla následně vrácena odesílateli) namísto sjednané provozovny Olomouc 1, čímž měl žalobce porušit povinnost uvedenou v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách ve spojení s § 21 odst. 1 Vyhlášky, a dopustit se tak přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) téhož zákona. Žalobce namítá, že mu jednak vytýkané jednání nebylo správními orgány řádně prokázáno a dále, že za přestupek uložená pokuta ve výši 10 000 Kč nebyla správními orgány řádně odůvodněna.
42. Soud k žalobcem uváděným žalobním námitkám nejprve poznamenává, že je žalobce v reakci na vydání Napadeného rozhodnutí a znění jeho odůvodnění v zásadě bez větších změn přenesl do žaloby ze svého rozkladu proti Prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce tudíž *de facto* ignoroval skutečnost, že se předmětnými námitkami zabývala předsedkyně

Rady žalovaného v Napadeném rozhodnutí. Žalobce v důsledku toho v podané žalobě nereagoval na závěry, které předsedkyně vyslovila k téměř identickým rozkladovým námitkám žalobce v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Nijak nereflekoval, že předsedkyně předmětné námitky vypořádala a vyložila důvody, pro které je neshledala opodstatněnými. Je sice zcela na svobodné vůli žalobce, jak svoji právní obranu bude konstruovat. Nicméně v tomto ohledu platí, že žalobce tím, že v žalobě zopakoval argumenty vznesené v rozkladu, aniž by reagoval na odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný s předmětnou argumentací vypořádal a přezkoumatelným způsobem popsal a vysvětlil, na základě jakých konkrétních úvah uzavřel o nedůvodnosti tohoto okruhu námitek, značně snížil svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za něho nemohl domýšlet další argumenty.

43. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se co do podstaty samé ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedla předsedkyně Rady žalovaného v odůvodnění Napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky se ve všem podstatném překrývají s žalobcem uplatněnými rozkladovými námitkami.
44. Soud přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod **prvním i druhým žalobním bodem** současně, neboť spolu úzce souvisí. Pod prvním žalobním bodem totiž žalobce namítal nedostatečné zjištění skutkového stavu a absenci dokazování dle správního řádu, když žalovaný měl postavit svá rozhodnutí o vině žalobce jen na jediném podkladu z provedené kontroly, kterým byl interní výpis žalobce o doručování Zásilky, přičemž samotnou Zásilku neměl nikdy k dispozici. Nad rámec kontrolních závěrů pak žalovaný neprováděl v přestupkovém řízení žádné dokazování podle správního řádu. Na to navázal druhý žalobní bod, pod kterým žalobce namítal zneužití kontroly ze strany žalovaného, kdy podle jeho názoru žalovaný „[n]ení zbaven povinnosti vycházet při rozhodování ze skutečného stavu věci, nikoliv pouze ze zjištění učiněných v rámci kontroly“. Vyjádření žalobce učiněné při kontrole, ke kterému byl žalobce povinen pod hrozbou sankce, přitom měl žalovaný považovat za výsledek obviněného. Podle názoru žalobce se však i v rámci kontroly uplatní zákaz sebeobviňování, tudíž správní orgán nemůže bez dalšího takto zjištěné skutečnosti zneužít v řízení o přestupku. Tím dle žalobce měl žalovaný při kontrole zjišťovat skutečnosti, které by v přestupkovém řízení od něj zjišťovat nemohl.
45. Pokud jde o prokázaný skutkový stav, soud zjistil ze žalovaným předloženého správního spisu, jehož součástí je též kontrolní spis, že Zákazník sjednal dne 13. 2. 2017 se žalobcem službu odnáška poštovních zásilek a poukázaných peněžních částek na provozovnu žalobce 771 00 Olomouc 1, a to s platností od 18. 2. 2017 (č. 1. 3). Na základě interního výpisu z vnitřní evidence žalobce (č. 1. 20) správní orgány správně dospěly k závěru, že Zásilka byla dne 14. 9. 2018 uložena na provozovně žalobce 772 00 Olomouc 2, odkud byla (pod heslem „adresát neznámý“) dne 26. 9. 2018 vrácena odesílateli. K žádosti správního orgánu prvního stupně, resp. kontrolního orgánu o vysvětlení, proč byla Zásilka uložena na poště

772 00 Olomouc 2 s informací „výhrada odnášky“, ačkoli se nejedná ani o ukládací poštu podle trvalého pobytu Zákazníka, ani o poštu, kde má Zákazník zřízenou odnášku, žalobce uvedl, že „[p]ravděpodobně došlo k chybnému přečtení ručně uvedeného údaje o poště, z níž si adresát chce zásilky odnášet (Olomouc 1), a kam bylo tudíž nutno ji dodací poštou přesměrovat k uložení“ (č. l. 31).

46. Tato skutková zjištění jsou pak dle přesvědčení soudu jak v Protokolu o kontrole, tak v Prvostupňovém rozhodnutí logicky shrnuta a vyhodnocena jako porušení povinnosti podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o poštovních službách („*Držitel poštovní licence je povinen plnit poštovní povinnost způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky, včetně soustavného poskytování informací o základních službách a způsobu jejich užití*“) ve spojení s § 21 odst. 1 Vyhlašky, která tyto základní kvalitativní požadavky stanoví („*Na základě písemné žádosti adresáta jsou ukládány poštovní zásilky nebo poukázané peněžní částky u dohodnuté provozovny, aniž by byl učiněn pokus o jejich dodání na adresu adresáta. Odnáška nemůže být sjednána pro případy, u nichž by to bylo v rozporu s poštovní smlouvou uzavřenou s odesílatelem. Postup podle žádosti je součástí poštovní služby poskytované odesílateli na základě uzavřené poštovní smlouvy.*“). Takovéto protiprávní jednání žalobce je potom přestupkem podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách („*Držitel poštovní licence se dopustí přestupku tím, že poruší poštovní povinnost podle § 33 odst. 1 písm. a)*“). Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje s tím, že výsledky kontroly, zachycené v Protokolu o kontrole, byly plně použitelné v navazujícím přestupkovém řízení.
47. Soud přitom považuje pro posouzení věci za zásadní, že žalobce po skutkové ani právní stránce ani v kontrolním, ani navazujícím přestupkovém řízení těmto závěrům jakkoli neoponoval, resp. nepředložil vlastní tvrzení či jinou ucelenou skutkovou verzi, natož aby eventuálně navrhl na podporu jiného skutkového děje či jiných hmotně-právních závěrů důkazní prostředky. Žalobce nevznesl námitky proti Protokolu o kontrole ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí. Ostatně nic takového neučinil ani v tomto řízení před soudem. Soud se ztotožňuje s žalobcem potud, že jeho vyjádření učiněné na výzvu správního orgánu prvního stupně v rámci kontroly, v němž uvedl, že „[p]ravděpodobně došlo k chybnému přečtení ručně uvedeného údaje o poště, z níž si adresát chce zásilky odnášet...“, nelze považovat za výsledek žalobce ve správním řízení, na nějž by se mimo jiné vztahoval zákaz sebeobviňování. Soud přisvědčuje žalobci rovněž v tom, že obsah tohoto vyjádření nelze ani přeceňovat a považovat za doznání viny. Žalobce se tím podle přesvědčení soudu toliko pokusil vysvětlit důvod, proč mohlo dojít k jeho pochybení v podobě nenaplnění služby odnáška zásilky na příslušnou provozovnu tak, jak bylo sjednáno se Zákazníkem. Zásadně jiný procesní význam však tomuto vyjádření žalobce podle názoru soudu nepřisuzoval správní orgán prvního stupně ani žalovaný. Soud přitom považuje za podstatné, že žalobce tímto vyjádřením směřujícím k možnému vysvětlení jeho pochybení nikterak nepopřel samotný objektivní průběh skutkového děje tak, jak vyplynul z výše uvedených podkladů a k němuž správní orgán prvního stupně dospěl.
48. Soud se přitom ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, který odmítl žalobní tvrzení, že byl žalobce shledán vinným z porušení § 7 odst. 1 zákona o poštovních službách („*Právo nakládat s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou má až do jejího dodání jen odesílatel; provozovatel může s poštovní zásilkou nebo poukázanou peněžní částkou zacházet jen v nezbytné míře a jen takovým způsobem, který je součástí poskytování poštovní služby.*“). Ze spisového materiálu žádný závěr směřující k takovéto skutkové podstatě neplyne a

z něho nevyplývá, že by žalovaný v posuzované věci uložil žalobci pokutu za porušení předmětného ustanovení.

49. Pokud jde o další námitky co do postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu svědčícího o odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek, který mu správní orgány kladou za vinu, žalobce namítal, že (i) nelze správním orgánem vzít za jediný důkaz viny zjištění učiněná v rámci kontroly bez provedení dalšího dokazování ve správním (přestupkovém) řízení a (ii) žalovaný v podstatě obešel zákaz sebeobviňování tím, že předmětné informace od žalobce získal v rámci jeho povinné součinnosti při výkonu kontroly. Ač tedy o správnosti skutkových závěrů nemá soud, s ohledem na dříve uvedené, pochybnosti, přistoupil v návaznosti na tyto žalobní námitky k posouzení, zda bylo předmětných skutkových závěrů správními orgány dosaženo zákonným způsobem.
50. Pokud jde o otázku ad (i), zdejší soud nijak nezpochybňuje, že při zjišťování skutkového stavu věci musí správní orgány postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu tak, „aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2“. Tím spíše to platí v řízení o přestupku, v němž je to vždy správní orgán, kdo je povinen prokázat vinu obviněného mimo rozumnou pochybnost, veden při tom mj. v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu zásadou vyšetřovací charakteristickou pro řízení zahajovaná z moci úřední; to jinými slovy také znamená, že je-li skutkový stav nejasný, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností dokazováním.
51. Uvedené nepochybně platí i v případě sankčních řízení, kterým předcházela veřejnoprávní kontrola; v těchto případech bude ovšem základní a stěžejní důkaz představovat především kontrolní protokol zachycující průběh kontroly a učiněná kontrolní zjištění, aniž by bylo potřeba takto zjištěný skutkový stav, pokud o něm nepanují rozumné pochybnosti, ověřovat vždy ještě dalšími důkazními prostředky. Ustanovení § 81 přestupkového zákona ostatně výslovně předvídá, že v řízení navazujícím na výkon kontroly mohou být skutečnosti zjištěné při kontrole jediným podkladem rozhodnutí o přestupku. Bude tomu tak zvláště v případech, kdy obviněný nepředloží v přestupkovém řízení důkazní návrhy vyvracející nebo oslabující skutkové závěry plynoucí z kontrolních zjištění. Z tohoto ustanovení se tedy nade vši pochybnost podává, že kontrolní zjištění nejenže mohou být jediným důvodem pro zahájení přestupkového řízení, ale též nakonec jediným podkladem pro závěr o odpovědnosti za přestupek. Rovněž ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007 - 80, ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 - 35, publikovaný pod č. 3027/2014 Sb., ze dne 30. 10. 2015, čj. 5 Ads 92/2015 - 24, nebo ze dne 31. 7. 2019, čj. 6 As 29/2019 - 32) ostatně vyplývá, že protokol o kontrole je možno pokládat za jeden z klíčových důkazních prostředků, byť to současně neznamená, že by nemohl být následně v řízení provedenými nebo účastníkem navrženými důkazy vůbec zpochybněn.
52. Také odborná literatura k právní úpravě obsažené ve shora připomínaném ustanovení § 81 přestupkového zákona uvádí, že „[b]ezprostředně z ní lze dovodit toliko to, že v řízení o přestupku, které by navazovalo na výkon kontroly, může být kontrolní protokol jediným podkladem v řízení a také jediným podkladem konečného rozhodnutí o přestupku. Novelizovaný § 51 spr. řádu přitom výslovně počítá s tím, že v takových případech, kdy bude řízení navazovat na výkon kontroly, není třeba předmětným protokolem již provádět dokazování. V těch řízeních o přestupku, kde by protokol o kontrole jako jediný podklad dostačoval, by pak fakticky nemuselo být prováděno vůbec žádné dokazování. Nicméně to bude

nepochybně platit jen tam, kde bude vše potřebné pro rozhodnutí jak o vině, tak i o správním trestu z předmětného protokolu o kontrole dostatečně vyplývat, jinak samozřejmě potřebné dokazování provádět třeba bude“ (in Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. – Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Komentář, Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2018). Ke shodnému závěru dochází i jiný doktrinální výklad, podle nějž „[p]ři rozhodování o přestupku je možné vycházet pouze z kontrolních zjištění, a to za podmínky, že řízení o přestupku navazuje na výkon kontroly a skutečnosti zjištěné při této kontrole považuje správní orgán za natolik úplné a dostatečné pro zjištění stavu věci (pro vyslovení viny a uložení správního trestu konkrétní osobě), že již nepotřebuje provádět další dokazování“ (in Jemelka, L., Vetešník, P. – Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, Zákon o některých přestupcích, komentář, 2. vydání, C. H. Beck, Praha, 2020).

53. S odkazem na výše uvedené je pak soud názoru, že kontrolní zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně v posuzované věci představují právě ony natolik úplné a dostatečné skutkové poznatky postačující pro vyslovení viny a uložení správního trestu žalobci, a přisvědčuje žalovanému, že na daném skutkovém půdorysu nebylo, a to i se zřetelem ke shora uvedené procesní pasivitě žalobce, který samotnou správnost skutkových závěrů konkrétně nezpochybňoval, třeba provádět v navazujícím řízení o přestupku další dokazování.
54. Jestliže se žalobce v tomto ohledu dovolává judikatorních závěrů Nejvyššího správního soudu (rozhodnutí ze dne 27. 4. 2012, čj. 4 Ads 177/2011 - 120, ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013 - 35, publ. pod č. 3027/2014 Sb. NSS, ze dne 30. 5. 2008, čj. 4 As 21/2007 - 80), soud zdůrazňuje, že v odkazovaných věcech nebyla kontrolní zjištění dle kasačního soudu dostatečně průkazná a rozhodnutí se povětšinou vztahovala k situacím, kdy účastníci řízení aktivně rozporovali kontrolní zjištění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2018, čj. 6 As 196/2018 - 30). Naopak v nyní posuzované věci, jak již soud uvedl, nevyvstávají pochybnosti o úplnosti a správnosti zjištěného skutkového stavu, žalobce skutkové poznatky žalovaného věcně nezpochybňuje a nepředkládá v tomto směru žádné tvrzení a je podporující důkazní návrhy. Žalovanému nelze vyčítat, že by snad dovozoval, že by Protokol o kontrole, resp. v něm uvedená zjištění nemohla být následně v řízení provedenými nebo žalobcem navrženými důkazy vůbec zpochybněna. Pro úplnost soud dodává, že judikatorní závěry, na něž odkazuje žalobce, pochází z doby, kdy absentovala výslovná právní úprava připouštějící použití (jinak nezpochybněných) kontrolních zjištění bez dalšího dokazování ve správním řízení jako jediného podkladu pro rozhodnutí o přestupku.
55. Soud k této otázce uzavírá, že považuje za stěžejní, že Protokol o kontrole a jeho přílohy jsou co do popisu skutkových okolností zcela srozumitelné, jednoznačné a nevyvolávají žádné pochybnosti o okolnostech rozhodných pro skutkové a navazující právní závěry. Žalobce přitom tyto závěry nijak konkrétně nezpochybnil v tom směru, že by z podkladů plynoucí skutkové poznatky neodpovídaly skutečnosti, resp. skutečnému stavu věci. Žalobce totiž svou procesní obranu směřoval toliko do roviny právní, nikoli skutkové. Za tohoto stavu věci správní orgány nepochybily, pokud dokazování dále nedoplňovaly, a to i s přihlédnutím k tomu, že žalobce žádný takový konkrétní procesní požadavek v průběhu správního řízení sám vůbec nevzněl.
56. Co se týká otázky **ad (ii)**, stran údajného obehnutí zákazu sebeobviňování správním orgánem prvního stupně prostřednictvím vymahatelné povinnosti kontrolované osoby k součinnosti v rámci kontroly, soud nejprve připomíná, že podle § 55 odst. 4 správního

řádu platí, že výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt (obdobně pro výslech obviněného plyne z § 82 odst. 2 přestupkového zákona). Zákaz sebeobviňování i pro oblast správních řízení přitom navázal na základní právo garantované v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Tento zákaz je důsledně respektován a prosazován rovněž v rozhodovací praxi lidskoprávních, a to i mezinárodních, soudů.

57. Z bohaté judikatury lze v otázce zákazu sebeobviňování právnických osob odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2015, čj. 6 As 159/2014 - 52, v němž se uvádí: „Meze zákazu sebeobviňování ve vztahu k poskytování informací právníckými osobami v řízení o správním deliktu vytyčil ve své judikatuře Tribunál (dříve Soud prvního stupně) i Soudní dvůr Evropské unie (dříve Evropský soudní dvůr). Odkazovaná judikatura se týká ochrany hospodářské soutěže, nicméně závěry o aplikaci uvedené zásady lze využít i pro širší právní oblast správního trestání. Při jisté míře zobecnění vyplývá z relevantní judikatury, zejména rozsudku Soudního dvora ze dne 18. 10. 1989, *Orkem v. Komise* (374/87, *Recueil*) a rozsudku Tribunálu ze dne 20. 2. 2001, *Mannesmannröhren-Werke AG v. Komise* (T-112/98), že orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci. Ve vztahu k sebeobviňování formuloval Tribunál důležitý závěr: „Povinnost odpovědět na čisté skutkové otázky položené Komisí a vyhovět jejím žádostem o předložení již předtím existujících dokumentů nemůže vést k porušení zásady dodržování práva na obhajobu nebo práva na spravedlivý proces. Nic totiž nebrání adresátovi v tom, aby v dalším průběhu správního řízení nebo během řízení před soudem Společenství prokázal, vykonává tak své právo na obhajobu, že skutkové okolnosti vylíčené v jeho odpovědích nebo předané dokumenty mají jiný význam, nežli jaký jim přikládá Komise“ (obdobně též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, čj. 2 As 254/2016 - 39, ze dne 22. 2. 2017, čj. 3 As 35/2016 - 41, ze dne 27. 6. 2018, čj. 1 As 84/2018 - 33, ze dne 31. 1. 2019, čj. 9 As 380/2017 - 46).
58. Ve svém rozsudku ze dne 15. 12. 2016, čj. 2 As 254/2016 - 39, Nejvyšší správní soud doplnil, že „[o]rgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k poskytnutí potřebných informací, a to i v případě, že mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání i vůči němu. Samotná povinnost předložení existujících dokumentů tak není sebeobviněním, neboť adresátovi povinnosti nic nebrání se v řízení hájit a zpochybnit předložené listiny či význam, který jim správní orgán přiznal ... Opačný názor by znamenal eliminaci kontrolní činnosti orgány veřejné moci.“ (obdobně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2018, čj. 4 As 92/2018 - 35).
59. Z citovaných judikatorních závěrů pak podle přesvědčení zdejšího soudu nepochybně vyplývá, že samotná žádost či výzva správního (kontrolního) orgánu k zaslání určitých dokumentů (zde interní výpis z evidence žalobce o doručování Zásilky a smlouva se Zákazníkem) není v rozporu se zákazem sebeobviňování, neboť správní orgán v této fázi ještě nemůže vědět, zda jde příslušný důkaz ve prospěch, nebo neprospěch účastníka řízení (kontrolované osoby). To samé se týká i samotné žádosti o podání vysvětlení, z jakého důvodu nebyla Zásilka doručena v souladu s ujednáním učiněným mezi žalobcem a Zákazníkem. Žalovaný nemohl předvídat, zda odpověď žalobce nebude kupříkladu

obsahovat liberační důvody, které by žalobce odpovědnosti za přestupek zprostily. K závěru o porušení zásady zákazu sebeobviňování nemůže přitom dle názoru soudu vést ani „pouhá“ existence pravomoci žalovaného uložit pokutu za neposkytnutí součinnosti (§ 15 kontrolního řádu). Soud přitom ze správního spisu nezjistil, že by správní orgán prvního stupně v tomto směru vyvíjel na žalobce, potažmo osoby za něj jednající jakýkoli nepatřičný faktický nátlak. Žalobce nadto obsah svého vyjádření, jakož i listinných dokumentů poskytnutých správnímu orgánu prvního stupně před zahájením správního řízení, dále nikterak nezpochybňoval a upřel svoji obranu pouze na právní přípustnost takového postupu.

60. Soud proto neshledal námitky vznesené žalobcem pod prvním a druhým žalobním bodem ze shora vyložených důvodů opodstatněnými.
61. Městský soud v Praze dále přistoupil k vypořádání námitek uplatněných pod **třetím žalobním bodem**, jimiž žalobce brojl proti odůvodnění výše uložené pokuty.
62. S odkazem na požadavky na takové odůvodnění plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu žalobce dovozoval, že žalovaný těmto požadavkům nedostál, a považoval celkové hodnocení provedené žalovaným za vágní, nejasné a činící Napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Podle žalobce v odůvodnění chybí také individualizace trestu, zohlednění všech zákonem stanovených kritérií a úvaha, proč ze všech druhů sankcí zvolil žalovaný právě pokutu. Žalobce shrnul své přesvědčení, že je proto „[e]videntní, že uložená pokuta je nezákonná a Žalovaný není její výši schopen obhájit“.
63. K této obecněji formulované žalobní námitce soud v obdobné míře obecnosti předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platícími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007 - 54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004 - 87).

64. Z konstantní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu v tomto směru konkrétněji plyne, že ukládání trestu je založeno na dvou základních principech – principu zákonnosti trestu a individualizace trestu. Uložení pokuty v mezích zákonných podmínek je součástí posouzení zákonnosti přezkoumávaného správního rozhodnutí (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Správní orgán se při ukládání trestu (tj. v tomto případě pokuty) musí výslovně zabývat všemi kritérii, která zákon stanovuje. V případě, že některé z kritérií stanovených zákonem není pro posouzení věci relevantní, má správní orgán povinnost se s takovým kritériem alespoň stručně vypořádat a odůvodnit jeho nepodstatnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, čj. 8 As 17/2006 - 78). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, č. 105/2002 Sb. ÚS, č. 405/2002 Sb., nebo ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, č. 36/2004 Sb. ÚS, č. 299/2004 Sb.]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce.
65. Soud k předmětným žalobním námitkám, vycházejí z výše popsaných judikatorních východisek, konstatuje, že správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností správním orgánem prvního stupně, korigované a doplněné předsedkyní Rady žalovaného, není v daném případě zatíženo vadami, pro které by Napadené rozhodnutí nemohlo v soudním přezkumu obstát. Námitky žalobce jsou poměrně obecné. Názor žalobce je třeba korigovat v tom, že by správní orgán byl vždy povinen použít naprosto všechna kritéria, která zákon pro ukládání trestů stanoví. Správní orgán použije jak v případě aplikace § 37 (určení druhu a výměry trestu), tak § 38 (hodnocení povahy a závažnosti přestupku) přestupkového zákona pouze ta kritéria, která z povahy věci v daném případě přicházejí úvahu, případně – s ohledem na demonstrativní povahu tam uvedeného výčtu - další, v zákoně výslovně neuvedená kritéria. Proto u konkrétního posuzovaného protiprávního jednání žalobce nešlo kupříkladu hodnotit kritéria uvedená v § 37 písm. b), d), e), h) i) nebo v § 38 e), g) přestupkového zákona. Je nepochybně povinností správního orgánu přihlídnout při stanovení druhu a výše trestu k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem [§ 37 písm. c) téhož zákona], není však nutné takové okolnosti vždy v každém případě shledat, nebo každou okolnost určující povahu a závažnost přestupku podřadit pod okolnost polehčující nebo přitěžující.
66. To nicméně nemění ničeho na tom, že je povinností správního orgánu „[d]ostatečným způsobem uvést úvahy, jež ho vedly ke stanovení jak druhu, tak výměry správního trestu. Z odůvodnění by mělo být tedy bez dalšího patrné, jaké okolnosti a zvláštnosti konkrétního přestupku byly správním orgánem při individualizaci správního trestu zohledněny, ať již byly ve prospěch, či neprospěch pachatele. Každý uložený správní trest musí být dostatečně odůvodněn, čímž se rozumí takový způsob odůvodnění, aby odůvodnění nepřipouštělo jakékoliv pochyby o jeho přiměřenosti a o tom, že odpovídá individuálním okolnostem věci.“ (in Bohadlo, D., Brož, J., Kadečka, S., Průcha, P., Rigel, F., Šťastný, V. – *Zákon o odpovědnosti*

za přestupky a řízení o nich, Komentář, Wolters Kluwer (ČR), Praha, 2018). Žalovaný podle názoru soudu, přes dále uvedené dílčí výhrady, tomuto imperativu dostál.

67. Odůvodnění Prvostupňového (str. 4 a 5) a Napadeného rozhodnutí (str. 15 a 16), která je nutno nahlížet jako jeden celek, stanoví výši pokuty dostatečně individualizovaným způsobem s ohledem na osobu žalobce a zjištěné skutkové okolnosti. Již jen z údaje, že nešlo o první pochybení žalobce v tomto směru, jak uvádí Napadené rozhodnutí (příčemž sám žalobce poukazuje v žalobě na pokuty jemu dříve uložené žalovaným), podle soudu implicitně vyplývá, že je na místě žalobci uložit pokutu namísto napomenutí. Jiné správní tresty nepřicházely již na základě kritérií uvedených v přestupkovém zákoně v úvahu.
68. Soud, na rozdíl od žalobce, neshledal ničeho protizákonného ani na tom, že správní orgány konstatovaly u přestupku porušení zájmu veřejnosti na plnění poštovní povinnosti způsobem, který je v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. Jde v podstatě o druhové vymezení objektu přestupku (tj. chráněného zájmu) podle § 37a odst. 3 písm. a) zákona o poštovních službách, což rozhodně není zbytečnou součástí odůvodnění rozhodnutí v oblasti správního trestání. Soud však z ničeho v obou správních rozhodnutích neshledal, že by snad toto vyhodnocení bylo bráno jako přítěžující okolnost, a tudíž byla porušena zásada zákazu dvojího přičítání.
69. Jestliže žalobce namítal, že žalovaný dospěl v Napadeném rozhodnutí k závěru, že žalobce jednal z nedbalosti, přičemž forma zavinění nebyla ve správním řízení zjišťována a jde o irelevantní domněnku žalovaného, soud zjistil, že správní orgán prvního stupně sice vyhodnotil jednání žalobce jako nedbalost (v rubrice „způsob a okolnosti spáchání přestupku“, str. 4 Prvostupňového rozhodnutí), nicméně jeho závěr správně korigoval žalovaný v Napadeném rozhodnutí v tom směru, že odpovědnost žalobce jakožto právnické osoby za předmětný přestupek je objektivní, tzn. nastává bez ohledu na samotné zavinění obviněného, které není třeba v řízení zjišťovat. Liberační důvody ve smyslu § 21 odst. 1 přestupkového zákona přitom žalobce podle žalovaného neprokázal, což je závěr, k němuž po prostudování správního spisu dospěl i zdejší soud. Nebylo proto zcela na místě, pokud žalovaný následně konstatoval, že „[u]ložená sankce plně odpovídá míře zavinění“ (str. 16 Napadeného rozhodnutí), nicméně tato dílčí nekonzistentnost nečiní Napadené rozhodnutí nezákonným, jelikož z dříve uvedeného je patrné, že žalovaný si byl vědom objektivní odpovědnosti žalobce za přestupek a tímto směrem své hodnocení vedl.
70. Pokud žalobce uvádí, že žalovaný k jeho tíži překroutil jeho vyjádření k možným důvodům pochybení žalobce při ukládání Zásilky, které poskytl během kontroly, soud se s takovým náhledem neztotožňuje a z předmětného vyjádření, ve shodě s žalovaným, vyvozuje především závěr o tom, že žalobce neprokázal, že by vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil, tedy nepřednesl správním orgánům patřičný liberační důvod, který by jej mohl odpovědnosti za předmětný přestupek zprostit.
71. To obdobně podle názoru soudu svědčí závěru žalovaného o tom, že žalobce nezajistil účinné preventivní a kontrolní odborné mechanismy, aby k pochybení jeho pracovníků nedošlo. Je z povahy věci nesporné, že uložení Zásilky na jiné provozovně žalobce, než bylo sjednáno se Zákazníkem, musela učinit alespoň jedna z fyzických osob vykonávajících předmětnou činnost pro žalobce, jeho jménem a na jeho odpovědnost, včetně odpovědnosti deliktní (§ 20 přestupkového zákona). S ohledem na shora konstatovanou objektivní odpovědnost za přestupek nebylo na místě, aby to byly správní orgány, kdo by dále prokazovaly, že ke spáchání přestupku došlo pochybením žalobce, který nezajistil

dostatečně účinné preventivní a kontrolní odborné mechanismy, aby mohl při výkonu své činnosti postupovat v souladu s platnými právními předpisy. Byl to naopak žalobce, kdo měl v zájmu zproštění se odpovědnosti za přestupek prokázat, že vykonával povinnou nebo potřebnou kontrolou nad takovými fyzickými osobami, jejichž jednání je mu přičitatelné, nebo učinil nezbytná opatření k zamezení nebo odvrácení přestupku (srov. § 21 odst. 2 přestupkového zákona). Z ničeho uvedeného v Napadeném rozhodnutí neplyne důvodnost domněnky žalobce, že žalovaný hodnotil jako okolnost zvyšující společenskou škodlivost přestupku samotný fakt, že přestupek byl spáchán nebo že žalobce neměl adekvátní mechanismy tomu zabránit.

72. Z ničeho pak nevyplývá ani to, že by snad správní orgány vyhodnotily jako okolnost jdoucí v neprospěch žalobce „dobu trvání protiprávního jednání“. Pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí uvedl (dle soudu správně, v souladu s podklady rozhodnutí), že k protiprávnímu jednání došlo dne 14. 9. 2018, tedy v podstatě jednorázově, nijak z toho neplyne, že by správní orgány přičítaly žalobci dobu trvání protiprávního jednání k tíži. Žádný takový závěr se pak nepodává ani z odůvodnění Napadeného rozhodnutí.
73. Žalobce dále namítal, že jej žalovaný v odůvodnění výše trestu označil za profesionála, který jako držitel poštovní licence je mimo jiné povinen plnit poštovní povinnost v souladu s potřebami veřejnosti a se základními kvalitativními požadavky. Tím mělo dojít k porušení zákazu dvojího přičítání, neboť předmětného přestupku se může dopustit pouze držitel poštovní licence, tudíž jde o znak skutkové podstaty. Navíc podle žalobce mají být závěry žalovaného o tom, že je žalobce profesionálem v oboru, pouze nepřipadnými subjektivními úvahami při hodnocení výše pokuty.
74. Stejně jako předchozí námitky, i tato žalobní námitka má dle soudu určitý punc vytrhávání dílčích částí odůvodnění (především Prvostupňového rozhodnutí) z celkového kontextu správních rozhodnutí. Soud nahlíží na odůvodnění obou rozhodnutí jako na celek, který posuzuje především z hlediska logického a věcného. Není nutné dogmaticky trvat na určitém řazení jednotlivých argumentů, resp. posuzovaných kritérií, ale je potřeba posoudit celkový smysl a celistvost odůvodnění obsaženého ve správních rozhodnutích. V předestřené otázce se soud ztotožňuje s žalovaným v tom, že skutečnost, že se správní orgán prvního stupně vyjádřil v návaznosti na § 37 písm. g) přestupkového zákona k povaze činnosti žalobce jakožto profesionála v daném oboru, nebyla správními orgány brána za přítěžující okolnost, tudíž tím nemohlo dojít k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalovaný toliko konstatoval, že mu je „[z] jeho činnosti známo, že obviněný je provozovatel poštovní služby ve smyslu § 2 písm. c) zákona o poštovních službách, přičemž navíc je i držitelem poštovní licence, tedy má určitá výhradní práva a povinnosti při poskytování poštovních služeb.“ (str. 10 Napadeného rozhodnutí). Žalobce tak byl shledán speciálním subjektem (držitelem poštovní licence), který se může dopustit přestupku podle § 37a odst. 3 písm. a) přestupkového zákona, což je závěr, který sám o sobě ani žalobce nezpochybňuje.
75. V návaznosti na výše popsaný způsob právní obrany žalobce založený na fragmentování odůvodnění správních rozhodnutí pak soud odmítá rovněž námitku, v níž žalobce dochází na základě použití slova „další“ ve vztahu k polehčujícím a přítěžujícím okolnostem správním orgánem prvního stupně k závěru, že správní orgány vzaly za přítěžující v podstatě všechny okolnosti uvedené v části odůvodnění výše trestu (zejména porušení zájmu veřejnosti, jeho vyjádření v rámci kontroly k možnému důvodu jeho protiprávního

jednání, absenci kontrolních mechanismů), čímž by měl být zákaz dvojího přičítání porušen hned několikrát. Soud s odkazem na bod 65 tohoto rozsudku připomíná, že ne každá okolnost, kterou správní orgán hodnotí při stanovení druhu a výše sankce, potažmo povahy a závažnosti přestupku, má charakter okolnosti polehčující nebo přitěžující. Z obou správních rozhodnutí pak soud zjistil, že ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně žádnou z hodnocených okolností výslovně, avšak dle způsobu vyjádření ani implicitně neoznačil za přitěžující nebo polehčující. Odůvodnění sankce v Prvostupňovém rozhodnutí je strukturováno podle logiky § 38 přestupkového zákona (jeho jednotlivých písmen). V tomto kontextu je pak podle názoru soudu nezbytné číst poněkud nepřesné vyjádření správního orgánu prvního stupně uvedené na str. 4 a 5 Prvostupňového rozhodnutí: „c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem: Správní orgán konstatuje, že další přitěžující ani polehčující okolnosti včetně těch ve smyslu § 39 a § 40 zákona o odpovědnosti za přestupky, tedy ani jiné další okolnosti, které by byly svou povahou podstatné pro posouzení společenské škodlivosti přestupku, nebyly shledány.“. Z uvedeného se soudu jeví, že správní orgán prvního stupně zaměňuje *promiscue* polehčující a přitěžující okolnosti a kritéria pro určení povahy a závažnosti přestupku a následné vyměření trestu. Ve skutečnosti je však ze způsobu vypořádání rozkladových námitek žalovaným patrné, že žádné přitěžující okolnosti, které by vzbudily obavu z porušení zákazu dvojího přičítání, správní orgány žalobci nevytýkaly.

76. V neposlední řadě žalobce namítal nejednotnost správní praxe žalovaného, ať již co se týká výše ukládaných pokut, tak nároků na odůvodnění rozhodnutí o správním trestu. Žalobce v uložení pokuty ve výši 10 000 Kč za pochybení s jednou zásilkou spatřoval zásadní odklon od běžné rozhodovací praxe žalovaného, a tím pádem porušení zásady legitimního očekávání. Upozornil rovněž na to, že předsedkyně Rady žalovaného se již několikrát, ve shodě s žalobcem kriticky vyjádřila k opakujícím se chybným odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž na podporu tohoto svého tvrzení předložil soudu tři jiná rozhodnutí předsedkyně žalovaného.
77. Pokud jde obecně o námitku porušení zásady legitimního očekávání a materiální rovnosti, soud předně poukazuje na to, že podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje významné vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011 - 119, ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014 - 33 či ze dne 15. 7. 2016, čj. 9 As 60/2016 - 156).
78. Konkrétně se pak uvedená žalobní argumentace štěpí do dvou sub-námitek, a to vůči (i) výši uložené pokuty a (ii) kvalitě odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, resp. nejednotnosti přístupu předsedkyně žalované vůči prvostupňovým rozhodnutím žalovaného.
79. Pokud jde o odůvodnění pokuty uložené žalobci ve výši 10 000 Kč, soud má i s odkazem na shora uvedená judikatorní východiska a vypořádání ostatních žalobních námitek za to, že přiměřenost pokuty byla žalovaným v rámci jemu svěřeného správního uvážení dostatečně odůvodněna (s dílčími výhradami uvedenými soudem výše), když se správní orgány alespoň ve stručnosti zabývaly všemi nezbytnými kritérii pro její uložení. Soud

připomíná, že za tento druh přestupku lze uložit držiteli poštovní licence pokutu až do výše 2 milionů Kč. Pokuta tudíž byla uložena při samé spodní hranici zákonného rozpětí a pro žalobce s ročním obratem 19 miliard Kč (jak upřesnilo Napadené rozhodnutí) sotva bude představovat po finanční stránce citelný represivní dopad.

80. Přesto soud posoudil, zda nebyla zvolenou výší pokuty dotčena práva žalobce striktně s ohledem na zásady legitimního očekávání a materiální rovnosti, když žalobce poukazoval na to, že jiným rozhodnutím žalovaného v obdobné věci mu byla uložena toliko pokuta v poloviční výši. Soud považuje v této souvislosti za stěžejní, že se s podobně formulovanou námitkou uvedenou v rozkladu podaném žalobcem vypořádala již předsedkyně Rady žalovaného, a to na str. 16 Napadeného rozhodnutí, kde poměrně podrobně a logicky zdůvodnila odlišné posouzení této věci oproti případu, v němž byla žalobci uložena pokuta 5 000 Kč. Za klíčový pro zpřísnění sankčního přístupu potom zdejší soud považuje argument žalovaného, že žalobce „[u]vedenou povinnost neporušil *prvně*“. Soud dodává, že je zcela legitimní a věcně odůvodněné, pokud v rámci zákonodárcem svěřeného správního uvážení dozorový orgán nejprve postihuje určitý typ porušení zákona mírnějšími sankcemi, které následně zpřísní. Ostatně, proti argumentaci uvedené v Napadeném rozhodnutí k obdobné námitce žalobce ničeho nového v žalobě nepřináší.
81. Pokud jde o žalobcem tvrzený nejednotný přístup předsedkyně žalovaného vůči odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je toliko Napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo. S ohledem na výše uvedené vypořádání konkrétních žalobních námitek přitom Napadené rozhodnutí ob stojí. Soud v tomto řízení nemůže posuzovat zákonnost či správnost pravomocných rozhodnutí žalovaného v jiných věcech a zejména potom nemůže posuzovat rozhodnutí, jimiž správní orgán druhého stupně zrušil prvostupňové rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k dalšímu řízení se svým závazným právním názorem. Soud se nemůže zabývat obecně formulovanými námitkami stran odlišnosti rozhodování žalovaného, když žalobce na žádnou konkrétní odlišnost v posuzované věci (nebo dříve rozhodovaných věcech) specificky nepoukazuje a soudu pouze obecně navrhuje, aby posoudil tři jiná rozhodnutí žalovaného a v podstatě v nich sám našel rozdíly oproti Napadenému rozhodnutí. Za této situace soud nevyhověl návrhu žalobce, který požadoval provedení důkazu jinými třemi rozhodnutími předsedkyně Rady žalovaného. Nebylo totiž žalobcem specifikováno, co konkrétně mělo být ve vztahu k Napadenému rozhodnutí takovým důkazem prokázáno.
82. Obdobně irelevantní je z hlediska soudního přezkumu Napadené rozhodnutí žalobcovu závěrečné obecné žalobní tvrzení poukazující na jeho nedůvěru v koordinovanost práce zaměstnanců žalovaného a v žalovaného jako instituci stran objektivního a spravedlivého rozhodování.
83. Soud uzavírá, že okruhu námitek uvedenému pod třetím žalobním bodem proto nemohl přisvědčit.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

84. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

85. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s; žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. května 2021

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu